คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2564/2567

นาย ส. โจทก์ นาย ท. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1299, ป.พ.พ. มาตรา 1330, ป.พ.พ. มาตรา 1373, ป.วิ.พ. มาตรา 1, ป.วิ.พ. มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 271, ป.วิ.พ. มาตรา 278, ป.วิ.พ. มาตรา 295, ป.ที่ดิน มาตรา 58 ตรี, ป.ที่ดิน มาตรา 61

ย่อ / หลักกฎหมาย

กระบวนวิธีการบังคับคดีในขั้นตอนต่าง ๆ นั้น หากเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีซึ่งต้องเสียหายเพราะเหตุดังกล่าวเห็นว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการบังคับคดีบกพร่อง ผิดพลาด หรือฝ่าฝืนต่อกฎหมาย บุคคลดังกล่าวย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลให้สั่งเพิกถอนหรือแก้ไขกระบวนวิธีการบังคับคดีทั้งปวงหรือวิธีการบังคับใด ๆ โดยเฉพาะหรือมีคำสั่งกำหนดวิธีการอย่างใดแก่เจ้าพนักงานบังคับคดีตามที่ศาลเห็นสมควรได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 295 วรรคสอง อันเป็นบทกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว เมื่อโจทก์อ้างว่าการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะจำเลยที่ 1 มิได้เป็นเจ้าของทรัพย์ที่แท้จริงและโฉนดที่ดินพิพาทออกโดยไม่ชอบ โจทก์จะต้องยื่นคำร้องต่อศาลในคดีเดิมหรือศาลที่ดำเนินการออกหมายบังคับคดี ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 7 (2) ประกอบ มาตรา 271 โจทก์หามีอำนาจที่จะฟ้องเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทเป็นคดีใหม่ได้ไม่ ถึงแม้ว่าคำฟ้องของโจทก์จะเกี่ยวข้องกับประเด็นการเพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาทด้วยก็ตาม ส่วนเจ้าพนักงานบังคับคดีนั้นเป็นเจ้าพนักงานที่ต้องปฏิบัติในการที่จะบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลเท่านั้น ไม่มีอำนาจเข้ามาเป็นผู้มีส่วนได้เสียหรือเป็นคู่ความได้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 5 จำเลยที่ 1 มีชื่อเป็นผู้มีสิทธิในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3. ก.) เลขที่ 808 ที่ดินพิพาทมาตั้งแต่ต้น แม้ต่อมาจำเลยที่ 1 จะขายที่ดินพิพาทและส่งมอบการครอบครองให้แก่โจทก์และโจทก์ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทมานานประมาณ 20 ปีเศษ ก็ตาม แต่ตราบใดที่ยังมิได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนก็ยังคงถือว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้มีชื่อในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่ดินพิพาท อีกทั้งจำเลยที่ 1 ยังได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่าเป็นผู้มีสิทธิครอบครอง ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1373 เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 4 รับจำนองที่ดินพิพาทไว้โดยไม่สุจริต จึงได้รับความคุ้มครอง ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1299 วรรคสอง ประกอบกับได้ความว่าจำเลยที่ 6 ผู้ซื้อที่ดินพิพาทจากการขายทอดตลาดเพิ่งทราบว่ามีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทหลังจากจำเลยที่ 6 ซื้อที่ดินพิพาทจากการขายทอดตลาดแล้ว ถือได้ว่าจำเลยที่ 6 เป็นผู้ซื้อที่ดินพิพาทโดยสุจริตในการขายทอดตลาดตามคำสั่งศาล สิทธิในที่ดินพิพาทของจำเลยที่ 6 จึงไม่เสียไป ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1330 จำเลยที่ 6 ย่อมมีสิทธิในที่ดินพิพาทดีกว่าโจทก์ กรณีไม่อาจบังคับตามคำขอให้ที่ดินพิพาทกลับคืนมาเป็นของโจทก์ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้เพิกถอนการออกโฉนดที่ดินพิพาทเลขที่ 5640 เพิกถอนการจดทะเบียนจำนองที่ดินพิพาทระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 4 เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาท

และขอให้พิพากษาว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 808 และให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ออกโฉนดที่ดินให้แก่โจทก์ หากไม่สามารถเพิกถอนการออกโฉนดที่ดิน เพิกถอนการจำนองและเพิกถอนการขายทอดตลาดได้ ให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ราคาที่ดิน 645,450 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 626,860 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 18 สิงหาคม 2563 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และให้ลดลงเหลืออัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยน โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกานับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปีแต่ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามขอ กับให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้แก่โจทก์ 10,000 บาท ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 และให้โจทก์ชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 5 โดยกำหนดค่าทนายความให้แก่จำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 5 รวมกันเป็นเงิน 10,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนจำเลยที่ 4 และที่ 6 ให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกาเฉพาะประเด็นที่ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 5 หรือไม่ มีเหตุให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาท และพิพากษาให้ที่ดินพิพาทกลับคืนมาเป็นของโจทก์ได้หรือไม่ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 มีชื่อเป็นผู้มีสิทธิในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 808 เนื้อที่ 12 ไร่ 22 ตารางวา และหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 811 เนื้อที่ 10 ไร่ 2 งาน 8 ตารางวา ต่อมาวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2533 จำเลยที่ 1 ขายที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวและส่งมอบการครอบครองให้แก่โจทก์โดยมิได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จากนั้นเมื่อปี 2539 จำเลยที่ 2 และที่ 3 ดำเนินการออกโฉนดที่ดินโดยวิธีเปลี่ยนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ดังกล่าวเป็นโฉนดที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 58 ตรี โดยออกเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 5640 และ 5639 ตามลำดับให้แก่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ในขณะนั้น สำหรับที่ดินโฉนดเลขที่ 5640 เป็นที่ดินพิพาทในคดีนี้ หลังจากจำเลยที่ 2 และที่ 3 ออกโฉนดที่ดินแล้ว เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2548 จำเลยที่ 2 มีหนังสือถึงจำเลยที่ 1 ให้มารับโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับดังกล่าว ในการขอรับโฉนดที่ดินเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2549 จำเลยที่ 1 แจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่า หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 808 และ 811 สูญหายไป แล้วนำรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานไปขอรับโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับ ต่อมาวันที่ 27 มกราคม 2553 จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินจากจำเลยที่ 4 จำนวน 196,800 บาท โดยจดทะเบียนจำนองที่ดินพิพาทเป็นประกันการชำระหนี้แล้วผิดนัดไม่ชำระหนี้ จำเลยที่ 4 ฟ้องจำเลยที่ 1 ต่อศาลแขวงพระนครเหนือเป็นคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 5018/2554 ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำเลยที่ 1 ชำระหนี้ให้แก่จำเลยที่ 4 หากไม่ชำระให้ยึดที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาด จำเลยที่ 1 ไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษาทำให้ที่ดินพิพาทถูกยึดออกขายทอดตลาด ในการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2561 จำเลยที่ 6 เป็นผู้เสนอราคาสูงสุดและจำเลยที่ 5 เคาะไม้ขายที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยที่ 6 ต่อมาวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2561 โจทก์ยื่นคำขอเพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาท

และที่ดินโฉนดเลขที่ 5639 ต่อจำเลยที่ 3 แต่ถูกยุติเรื่องและจำเลยที่ 3 แจ้งให้โจทก์ไปใช้สิทธิทางศาล ครั้นวันที่ 20 เมษายน 2561 จำเลยที่ 6 วางเงินค่าซื้อทรัพย์ครบถ้วน จำเลยที่ 5 จึงมีหนังสือถึงจำเลยที่ 2 ขอให้จดทะเบียนระงับการจำนองและให้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยที่ 6 เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2561 จำเลยที่ 2 มีหนังสือแจ้งจำเลยที่ 5 ว่า ที่ดินพิพาทอยู่ระหว่างการพิจารณาเพิกถอนโฉนดที่ดิน และวันที่ 5 มิถุนายน 2561 จำเลยที่ 5 มีหนังสือแจ้งจำเลยที่ 6 ว่าเกิดเหตุขัดข้องในการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เนื่องจากมีข้อโต้แย้งว่ามีการขายและส่งมอบการครอบครองที่ดินพิพาทให้แก่ผู้อื่นไปแล้วในขณะที่ที่ดินดังกล่าวมีเอกสารสิทธิเป็นหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ในวันเดียวกันจำเลยที่ 5 มีหนังสือถึงจำเลยที่ 2 ขอคำยืนยันการโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยที่ 6 วันที่ 16 ตุลาคม 2562 โจทก์อุทธรณ์คำสั่งยกคำขอเพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาทและโฉนดที่ดินเลขที่ 5639 แต่จำเลยที่ 3 แจ้งให้โจทก์ไปใช้สิทธิทางศาล คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 5 หรือไม่ เห็นว่า กระบวนพิจารณาคดีในชั้นบังคับคดีนั้นเมื่อศาลได้ออกหมายบังคับคดีตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีอยู่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานศาลในการดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปตามที่ศาลกำหนดไว้ในหมายบังคับคดีและตามบทบัญญัติในภาค 4 ลักษณะ 2 การบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 278 วรรคหนึ่ง ดังนั้น กระบวนวิธีการบังคับคดีในขั้นตอนต่าง ๆ หากเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีซึ่งต้องเสียหายเพราะเหตุดังกล่าวเห็นว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ดำเนินการบังคับคดีบกพร่อง ผิดพลาด หรือฝ่าฝืนต่อกฎหมาย บุคคลดังกล่าวย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลให้สั่งเพิกถอนหรือแก้ไขกระบวนวิธีการบังคับคดีทั้งปวงหรือวิธีการบังคับใด ๆ โดยเฉพาะหรือมีคำสั่งกำหนดวิธีการอย่างใดแก่เจ้าพนักงานบังคับคดีตามที่ศาลเห็นสมควรได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 295 วรรคสอง อันเป็นบทกฎหมายที่บัญญัติไว้สำหรับการนี้โดยเฉพาะแล้ว เมื่อโจทก์อ้างว่าการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทของจำเลยที่ 5 ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะจำเลยที่ 1 มิได้เป็นเจ้าของทรัพย์ที่แท้จริงและโฉนดที่ดินพิพาทออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในกรณีเช่นนี้โจทก์จะต้องยื่นคำร้องต่อศาลในคดีเดิมหรือศาลที่ดำเนินการออกหมายบังคับคดี คือ ศาลแขวงพระนครเหนือในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 5018/2554 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 7 (2) ประกอบมาตรา 271 เพื่อให้ศาลแขวงพระนครเหนือดำเนินการไต่สวนและมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดหรือแก้ไขกระบวนวิธีการบังคับคดีต่อไป โจทก์หามีอำนาจที่จะฟ้องเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทเป็นคดีใหม่ได้ไม่ ถึงแม้ว่าคำฟ้องของโจทก์จะเกี่ยวข้องกับประเด็นการเพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาทด้วยก็ตาม ส่วนเจ้าพนักงานบังคับคดีนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 1 (14) บัญญัติว่า "เจ้าพนักงานบังคับคดี หมายความว่า เจ้าพนักงานในสังกัดกรมบังคับคดีหรือพนักงานอื่นผู้มีอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้อยู่ ในอันที่จะปฏิบัติตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในภาค 4 แห่งประมวลกฎหมายนี้ เพื่อคุ้มครองสิทธิของคู่ความในระหว่างการพิจารณา หรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง และให้หมายความรวมถึงบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานบังคับคดีให้ปฏิบัติการแทน" เจ้าพนักงานบังคับคดีจึงเป็นเจ้าพนักงานที่ต้องปฏิบัติในการที่จะบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลเท่านั้น ไม่มีอำนาจเข้ามาเป็นผู้มีส่วนได้เสียหรือเป็นคู่ความได้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 5 ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อ

ต่อไปว่า มีเหตุให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาท และพิพากษาให้ที่ดินพิพาทกลับคืนมาเป็นของโจทก์ได้หรือไม่ ซึ่งเห็นควรวินิจฉัยรวมกันไป เห็นว่า จำเลยที่ 1 มีชื่อเป็นผู้มีสิทธิในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 808 ที่ดินพิพาทมาตั้งแต่ต้น แม้ต่อมาจำเลยที่ 1 จะขายที่ดินพิพาทและส่งมอบการครอบครองให้แก่โจทก์และโจทก์ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทมานานประมาณ 20 ปีเศษ ดังที่โจทก์กล่าวอ้างก็ตาม แต่ตราบใดที่ยังมิได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนก็ยังคงถือว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้มีชื่อในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่ดินพิพาท อีกทั้งจำเลยที่ 1 ยังได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่าเป็นผู้มีสิทธิครอบครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1373 ด้วย เมื่อต่อมาจำเลยที่ 3 ออกโฉนดที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยที่ 1 ผู้มีชื่อเป็นผู้มีสิทธิในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ดังกล่าวตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 58 ตรี อันมิใช่เป็นการออกโฉนดที่ดินเฉพาะรายตามคำขอของจำเลยที่ 1 การออกโฉนดที่ดินสำหรับที่ดินพิพาทของจำเลยที่ 3 จึงเป็นการออกโฉนดที่ดินที่ชอบด้วยกฎหมายจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิครอบครองและโฉนดที่ดินดังกล่าวถูกเพิกถอนหรือแก้ไขโดยอธิบดีกรมที่ดินหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ซึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิบดีหรือผู้ตรวจราชการกรมที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 61 หรือโดยคำพิพากษาของศาล ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 4 รับจำนองที่ดินพิพาทไว้โดยไม่สุจริต จึงได้รับความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1299 วรรคสอง ต่อมาเมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ชำระหนี้จำนองและเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินพิพาทเพื่อขายทอดตลาดเอาเงินชำระหนี้แก่จำเลยที่ 4 ซึ่งในขณะนั้นโฉนดที่ดินพิพาทก็ยังมิได้ถูกเพิกถอนหรือดำเนินการแก้ไขโดยการจดทะเบียนให้แก่โจทก์ให้ตรงตามความเป็นจริงตามที่โจทก์กล่าวอ้าง ประกอบกับได้ความว่าจำเลยที่ 6 ผู้ซื้อที่ดินพิพาทจากการขายทอดตลาดเพิ่งทราบว่ามีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2561 หลังจากจำเลยที่ 6 ซื้อที่ดินพิพาทจากการขายทอดตลาดตามคำสั่งศาลแล้ว ดังนี้ กรณีถือได้ว่าจำเลยที่ 6 เป็นผู้ซื้อที่ดินพิพาทโดยสุจริตในการขายทอดตลาดตามคำสั่งศาล สิทธิในที่ดินพิพาทของจำเลยที่ 6 จึงไม่เสียไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1330 จำเลยที่ 6 ย่อมมีสิทธิในที่ดินพิพาทดีกว่าโจทก์ กรณีไม่อาจบังคับตามคำขอให้ที่ดินพิพาทกลับคืนมาเป็นของโจทก์ได้ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ณัฐพงศ์ ฐาปนาเนติพงศ์ · สุรศักดิ์ ตันโสรัจประเสริฐ · วรพงศ์ มนตรีกุล ณ อยุธยา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · https://thaideka.online/deka/2564/2567